

2014 január Próza

Jászberényi Sándor: Aki tudott szerelmes lenni

– Mit iszol? – kérdeztem. Izmos, magas szudáni nő volt, a húszas éveinek az elején.

Miniszoknyát viselt, fekete haja leomlott a vállára, és bekeretezte az arcát, a barna szemeit. Koncentrálnom kellett, hogy ne a dekoltázsát bámuljam. A mellbimbói keményen álltak, kirajzolódtak a ruha alatt. Fiatal, fekete nő volt, étellel teli. Izmos és rugalmas.

A Fárisz bárban voltunk, Ma'adiban. Állt a füst, és tömeg volt. Férfiak és nők, feketék és fehérek ittak és cigarettáztak, bámulták a lehalkított tévét, vagy várták a sorukat az egység egyetlen biliárdasztalánál.

– Stellát – felelte a nő.

– Két Stellát! – kiabáltam be a pultba. A bajszos egyiptomi csapos lehajolt a hűtőhöz, és két üveg sört vett elő. Lepattintotta róluk a kupakot, és letette elénk. A bárpult mögött nagy tükör állt, mindhárman visszatükröződtünk benne.

– Negyven font lesz – mondta. A zsebembe nyúltam, elővettem két húszfontos bankjegyet, és a kezébe adtam. A nő elmosolyodott a tükörben, szikráztak a fehér fogai.

– Daniel – mondtam, és hozzákocintottam a sörömet a söréhez.

– Maria.

– Örülök, hogy megismerkedtünk, Maria. Mit keresel ebben a bárban?

– Táncolni jöttem, és sört inni. Itt vannak a barátnőim is.

Egy asztaltársaság felé mutatott, ahol miniszoknyás fekete nők ültek magas sarkúban. Sört ittak, és bámulták a biliárdozó férfiakat. Néhányukat többször láttam már a bárban, mindig más férfival. Nekem is tettek ajánlatot, de közülük még nem vittem el senkit.

Ez is kurva – gondoltam magamban, végignézve a nőn. Ugyanolyan kurva, mint az összes többi, aki éjszaka járja a bárakat. A pénzért van itt.

Nagyot kortyoltam a sörömből. Nem különösebben zavart a dolog. Nemrég tértem vissza a Gázai övezetből, volt pénzem. A negyedik söröm után jártam már, kellemesen be voltam rúgva. Semmi dolgom nem volt az égvilágon, de az izzadt kairói nyár előhozta a libidómat. Ezért lógtam a szudáni bárokban.

- Egyébként egy alapítványnak dolgozom – tette hozzá. – Menekültekkel foglalkozik.
- Tessék, máris a gyakorlatban alkalmazhatod. Én például menekült vagyok.
- És mi elől menekülsz?
- Az unalom elől.

Nevetett és ivott.

- Mivel foglalkozol?
- Azonkívül, hogy szép nőket hívok meg sörözni?
- Igen. Azonkívül.
- Fotós vagyok.
- És mit fotózol?
- Embereket.
- Milyen embereket?
- Mindenféle embereket.
- Engem is lefotózol?
- Akár. Ez attól függ.
- Mitől?
- Hogy bajban vagy-e. Általában olyan embereket fotózom, akik bajban vannak.
- Akkor én nem leszek a kuncsaftod – mondta nevetve. – Én nem vagyok bajban.
- Várd ki a végét – mondtam, és felhajtottam a sört.
- Mégis, milyen bajba keveredhetnék?
- Hát például reménytelenül szerelmes leszel belém.
- Ez nem olyan nagy baj.
- Nem is ismeresz.
- Kék szemed van.
- És emiatt nem kerülsz bajba?
- Szeretem a kék szemű embereket. Dél-szudánban nincsenek kék szeműek.
- Ott nőttél fel?
- Igen.

– És visszamész?

– Nem hiszem. Kairó sokkal jobb hely, mint Dzsúba.

A nő is végzett a sörével, intettem a pincérnek, hogy adjon még kettőt. Letette a söröket elénk. Ránéztem az órára, hajnali kettő volt.

– Mindjárt zárnak. Mit tervezel az este hátralévő részére?

– Ez attól függ.

– Mitől?

– Hogy mit ajánlasz.

– Van egy üveg vodkám otthon. Ha van kedved, feljöhetnél hozzám. Vodkát iszunk, és zenét hallgatunk.

– Hol laksz?

– Dokkiban.

– Az messze van.

– Taxival megyünk.

– Oké.

A sörök felét meghagytuk. Fizettem, majd elindultunk a kijárat felé. A bár előtt fehér iránytaxik álltak, a sofőrök az oldalukhoz dőlve dohányoztak, és várták a klienseket. Egyedül ők tudták, hová mennek a nők, védelmi szerepet is elláttak. A rendes ár tízszereséért vitték az ügyfeleket a városban. Maria hosszasan beszélt az egyik sofőrrel arabul, miután megegyeztek, beszálltunk a Ladába, és elindultunk. Egymás mellett ültünk a hátsó ülésen. Mosolygott, és megfogta a kezem.

A lépcsőházban csókolóztunk. Az orromat betöltötte a bőrének a szaga. Remegő kézzel vettem elő a zsebemből a lakáskulcsot és nyitottam ki az ajtót.

– Itt laksz? – kérdezte nevetve, és végigmérte a szobát. Egy ágy és egy asztal volt a berendezés. Az asztalon a lestrapált laptopom hevert.

– Igen – mondtam, magamhoz húztam, és megcsókoltam.

– Kérsz vodkát?

– Kérek.

Kimentem a konyhába, elővettem a hűtőből a piát, és megtöltöttem két poharat. Mire visszaértem, a nő már melltartóban volt.

– Meleg van. Gondoltam, leveszem a blúzomat.

– Nagyon jól gondoltad – mondtam, és a kezébe adtam a vodkát.

– Igyunk a kék szeműekre! – nevetett, koccintottunk, lehúztuk a piát, a poharakat pedig az ágy

mellé tettük.

Fekete melltartó volt a lányon. Sötétebb volt, mint a bőre. Átkaroltam a derekát, megcsókoltam, majd kibontottam a melltartót. Szép mellei voltak, nagy fekete mellbimbói. Lehúzta a miniszoknyájának az oldalán a cipzárt, és kilépett a szoknyából, én is vetkőzni kezdtem. Néhány másodperc múlva már fölöttem feküdtem, és csókoltam az arcát, a nyakát. Semmi más nem volt rajtunk, csak az alsónemű. Nyögött, ahogyan hozzáértem, azt sóhajtott, hogy „áj”, amikor a számba vettem a mellbimbóját. Ez nagyon tetszett. Csókoltam tovább. Végigcsókoltam a hasát, a nyelvemet beledugtam a köldökébe. A bugyija is fekete volt, passzolt a melltartójához. Mindkét kezemmel belemarkoltam a fenekébe, és belefűrtam az arcomat a bugyijába, majd a megszokott mozdulattal lehúztam róla.

Megcsókoltam a szeméremdombját, lejjebb haladva azonban nem értem el a csiklóig. A helyén egy szabálytalan sebhely sötétlett, mint egy kibaszott nagy, emberiségellenes bűncselekmény. A vaginája is sokkal kisebb volt, mint amihez hozzászoktam, látszott, hogyan varrhatták össze.

Megálltam a mozdulatban. Pár másodpercig döbbenten bámultam a sebhelyet.

– Mi az? – kérdezte a nő.

– Óvszer. Ki kell mennem a fürdőszobába óvszerért.

– Siess – mondta.

Felálltam, és ügyelve arra, hogy ne lássa a tekintetemet, kimentem a mosdóba, és magamra zártam az ajtót. Jézus isten – gondoltam, bámultam a pofámat a fürdőszobátükörben. Láttam a szemem előtt azt a megcsónkított pinát, ahová nekem be kell dugnom a farkamat, öt percen belül. Meg tudom csinálni – ismételtettem. Csak egy másik pinára kell közben gondolnom.

– Hol vagy már? – kérdezte a lány a szobából.

– Egy pillanat – mondtam, kivettem egy óvszert a neszeszerből, majd kinyitottam a fürdőszobaaajtót. Nem a szobába mentem, hanem a konyhába, hogy meghúzzam a vodkásüveget. Jó nagyot kortyoltam a piából, éreztem, hogy egyből a fejembe is száll.

– Valami baj van?

– Nehezen találtam meg – mondtam, és beléptem a szobába.

– Segítek feltenni. Felült az ágyról, a kezébe vette a farkamat, és elkezdett játszani vele. Mindent bevetett, hosszú perceként keresztül dolgozott rajtam a kezével és a szájával, mire sikerült egy gyenge merevedést produkálnom. Felhúztam az óvszert, ő a hátára feküdt az ágyon, és széttette a lábait.

Elképesztően szűk volt, fáj. A homlokomat a homlokához nyomtam, miközben mozogtam, figyeltem az arcát.

– Áj – nyögött ütemesen és mosolygott. – Áj.

Nem tudja élvezni – gondoltam. Azonnal elindult az agyamban a film a női körülmetelésről, ment a hatásadász National Geographic-mozi. Láttam magam előtt, ahogy bevezetik valami sátorba a semmi közepén, lefognak, és egy zsilettel kivágják a csiklóját.

– Az a lényeg, hogy én élvezek el – próbáltam korrigálni. – A nap végén úgysem számít, mert

csak kurva.

A gondolattól azonban, hogy konkrétan egy csonkolt pinában van a farkam elment belőlem minden erő. Szeretem, ha egy nő elévez alattam, vagy legalább hitelt érdemlően eljártssza az orgazmust. Az utóbbi opciót kizárta, hogy láttam a pinát.

– Mi baj? – kérdezte, amikor leszálltam róla.

– Semmi.

– Nem élveztél el még. Ha akarod, a számba veszem – mondta és a mellkasomat simogatta.

– Nem, nem akarom.

– Mi baj?

– Kik tették ezt a pináddal? – kérdeztem.

– Nálunk ez a szokás. Kislány voltam még.

– Nem tudsz elévezni, igaz?

– De nagyon jó.

– El tudsz élvezni?

– Hagyd már abba! Gyere, csókolj meg, és szeretkezz velem.

– Nem tudok. Nem kell erőltetned a dolgot – mondtam. Felültem az ágyon, lehajoltam a farmeremért, és kivettem belőle kétszáz fontot, majd a kezébe adtam. Felállt az ágyról, hang nélkül öltözködni kezdett. Nem volt bennem semmi erő, éreztem, hogy elhomályosítja az agyamat a szesz, és szédülök. Legalább kifizettem – gondoltam az ágyon fekve. – Jó kuncsaft voltam.

– Tudok szerelmes lenni – mondta már teljesen felöltözve, lesütött szemmel. – Lehet, hogy nem tudok dolgokat, mint a nők a hazádban, de szerelmes lenni tudok.

– Az jó – válaszoltam.

Hallottam az ajtó csukódását, amikor elment.

Csak reggel vettem észre, hogy a nő az ágyon hagyta a pénzt.

Kapcsolódó írások:

1. **Jászberényi Sándor: Levezetés; A jövő** Valami semmiségen kaptunk össze hajnalban az utcán mondjuk hogy ki...
2. **Jászberényi Sándor: Nagymosás** Jászberényi Sándor Nagymosás Vihar dorombol esni kezd ma szépen....
3. **Jászberényi Sándor: Tereld el a figyelmedet** Tereld el a figyelmedet. Gondolj valami másra. Mosd fel a...

4. **Jászberényi Sándor: “Csak az a férfi, aki ölt már férfit” – Csádi riport** A felfedezések kora a szó klasszikus értelmében az első...
5. **Jászberényi Sándor: Nekem számított; Cédulára; Szétnéz merengve és**
legyártottam mi más lehettem volna szerettem őt hát nem kellett...

Cimkék: Jászberényi Sándor